

EEN MOOI PLEKJE VLAK BIJ 's-GRAVENHAGE

Wij geven hierboven een foto, vervaardigd door den heer Ch. Schouten, van een zeldzaam prachtig zomergezicht aan de Loosduinsche Vaart vlak bij de gemeente 's-Gravenhage. Zij het dan ook dat de indruk van het geheel door het bebouwen eenigszins verloren is gegaan, in elk geval is er toch nog een mooi brok natuur overgebleven.

De Zigeunerin.

Hoe twee dappere soldaten door een mooie vrouw verschalkt werden — en van het geheim dat zij met een van beiden had. Door Kapitein Oswald Dallas. (Slot)

Op hetzelfde oogenblik wierp een der lichtblauwe jagers zich tusschen de strijdenden en pareerde den stoot, terwijl een ander op hetzelfde oogenblik de teugels van de Lisle's paard greep. De strijd was gestreden; op de lippen bijtend, reikte de Lisle den Franschen officier het gevest van zijn degen toe.

De laatste stak het zijne in de scheede. Toen sloeg hij aan.

„Behoudt uw zwaard, monsieur,” sprak hij hoffelijk, terwijl een flauwe glimlach om zijn lippen speelde. „Wat moet ge onbezonnen zijn, om ons op die wijze aan te vallen,” voegde hij er aan toe. „Ge moet toch wel opgemerkt hebben hoe groot de overmacht was.”

„Engelsche cavalerie kijkt daar niet naar,” antwoordde de Lisle.

„Alle duivels! Ge dacht er toch niet aan ons te verslaan?”

De jongeling haalde zijn schouders op. „Mag ik zoo vrij zijn te vragen aan wien ik de eer heb mij over te geven?” vroeg hij.

„Aan kolonel Latour van het 7e regiment der bereden jagers,” antwoordde de Franschman met een buiging. „En wie zijt gij, monsieur?”

„De Lisle, 2e luitenant bij het 16e regiment lichte dragonders.”

De kolonel stak hem de hand toe.

„Ik maak u mijn compliment over uw moed, monsieur de Lisle,” sprak hij met lachend oog. „Wat uw beleid betreft.... wel.... ge zijt jong....”

De Lisle bloosde sterk.

„Ik ben uw gevangene, kolonel,” zeide hij, „maar dat geeft u nog geen recht mijn gedrag te beoordeelen. Ik verzeker u, indien wij elkaar onder andere omstandigheden nog eens ontmoeten, ik niettegenstaande mijn jeugd....”

„Het lag niet in mijn bedoeling u te krenken,” antwoordde de Franschman kalm, „en wat betreft mijn gevangene te wezen, ik verzeker u, dat dit tegen mijn wil is, te meer daar mij zulks voor het oogenblik het genoegen beneemt u te ontmoeten onder omstandigheden die, te oordeelen naar wat zooveel geschiedde, U groote voldoening zouden schenken.

„Ik hoop, dat dit genoegen slechts tot later uitgesteld zal zijn, kolonel, sprak de Lisle koeltjes.

„Dat hoop ik ook,” antwoordde de Franschman nog steeds glimlachende.

Hij gaf bevel dat een deel zijner manschappen de gewonden zou verzorgen. De overigen stelde hij op en beval dat zij den weg, dien zij afgekomen waren, weer terug zouden gaan. Even voorbij de bocht stond een reiswagen, waar kolonel Latour heenreed en aansloeg. Een gelaat vertoonde zich. Luitenant de Lisle slaakte een kreet. Hoe ongelooflijk het ook mocht schijnen, hij was overtuigd, dat dit 't gezicht was van het meisje, dat hij in het wijnhuis ontmoet had. Hoewel hij zijn oogen haast niet kon gelooven, zou hij er een eed op kunnen doen; nog zulk een mooi gezichtje was er in heel Spanje niet te vinden! Na eenige woorden gewisseld te hebben, sloeg de Franschman opnieuw aan en marcheerde men verder. De soldaten beklommen een steile helling, en reden vervolgens de binnenplaats van het kasteel op en hielden

daar halt. De kolonel riep een officier beneden den rang van kapitein bij zich.

„Luitenant Marcheaux,” zeide hij, „draag zorg voor dezen Engelschen officier. Wees zoo goed hem met de grootste voorkomendheid te behandelen, niettegenstaande hij in verzekerde bewaring is. — Monsieur de Lisle, het spijt mij dat onze kennismaking van zoo korten duur is, maar dat zijn de kansen van den oorlog.”

De officier riep eenige manschappen en de Lisle werd het kasteel binnengeleid, de trap op en een lange gang door. Aan 't eind werd een deur opengeworpen en bevond hij zich in een torenkamertje met een smal raam in den hoek, waaruit hij op de binnenplaats kon zien, waar de Fransche soldaten nu bij hun paarden stonden. Hij mat den afstand met 't oog; hij was minstens 50 Meter boven de binnenplaats; ontvluchting door 't raam was dus onmogelijk. Daarna keek hij het vertrek rond, dat — hoewel klein — niet ongeriefelijk was. In een der hoeken stond een bed, verder een tafel en eenige stoelen.

„Ik zal zorgen, dat men u wat voedsel zendt,” zei de Fransche officier, terwijl hij zich omkeerde en de kamer uitging.

De Lisle hoorde, hoe de sleutel in het slot werd omgedraaid en de schildwacht regelmatig op en neer liep. Toen hij uit het raam keek, zag hij hoe de zware reiswagen de binnenplaats opreed en in de schaduw van het kasteel verdween. Bijna onmiddellijk daarna hoorde hij het bevel aan de soldaten geven om op te stijgen, gevolgd door hoefgeklatter toen zij den heuvel afreden. De Lisle haalde zijn schouders op en deed zijn zwaard en sabeltas af. Toen wierp hij zich op het bed. Eenigen tijd daarna bracht een der soldaten die hem begeleid had, een blad binnen waarop wit brood, kaas van geitenmelk gemaakt en een flesch wijn. De man zette het op de tafel, ging weg en sloot de deur weer achter zich dicht. De gevangenschap benam de Lisle zijn eetlust niet! Toen hij het avondmaal verorberd had, ging hij weer op zijn bed liggen en sliep onmiddellijk in. Met schrik werd hij wakker en wreef zijn oogen uit. Het duurde eenige oogenblikken alvorens hij zich kon herinneren waar hij was. Een onderdrukt gegichel deed hem oprijzen en verbaasd rondzien. De kamerdeur stond open en in de omlijsting daarvan stond het meisje uit de posade met vroolijk lachende oogen op den drempel. Zij had het korte rokje en groen fluweelen jakje nog aan, maar haar hoofd was onbedekt en haar ravenzwarte lokken hingen tot over haar middel.

„Goeden morgen, senor Engelschman,” sprak zij met een zedig lachje, hoewel haar oogen van gultigheid straalden.

De Lisle sprong op en stond in een oogenblik voor haar. „Gij hier?” zeide hij. Hij herinnerde zich het gezicht aan het portier van het rijtuig en was verbijsterd. Wat een ongerijmdheid voor een rondtrekkende zigeunerin om in zulk een voertuig te reizen en dan door een kolonel van de Fransche cavalerie gesalueerd te worden! Het duizelde hem! En hoe had zij den schildwacht kunnen bewegen om haar door te laten?

„Ik hoop dat ge goed geslapen hebt,” zei ze.

De Lisle keek eens naar het raam waar de zon vroolijk door naar binnen scheen. Het leek wel, alsof hij een

wijzertje rond geslapen had. Half lachend antwoordde hij: „Ik geloof, dat ik al heel goed geslapen heb!”

„Als gij uitgeslapen zijt, dan vraagt de Markiezin haar het genoegen te willen doen met haar te komen ontbijten.”

„De.... de Markiezin! stamelde de Lisle.

Alles schoot hem op eens te binnen en zijn gezicht betrok. „Ik veronderstel, dat ge U te mijnen koste wenscht te vermaken, senorita? vervolgde hij. „Ik zit gevangen.”

„Dat is waar,” zei 't meisje, „maar niettegenstaande dat kunt U toch ontbijten?”

„De gedachte komt juist bij mij op dat de aanleidende oorzaak van mijn gevangenneming U ook niet onbekend is,” zei de jonge officier droogjes.

„Dat zou mogelijk kunnen zijn,” antwoordde het meisje luchtig.

„Maar daarom kunt U toch....”

„Wilt ge aan de Markiezin mijn spijt betuigen en haar zeggen dat ik er de voorkeur aan geef alleen te ontbijten?”

Spottend keek 't meisje hem aan. „Mag ik U er aan herinneren, dat Uw trots U belemmert in de vervulling van uw plicht!” sprak zij met saamgevochten handjes, terwijl zij haar hoofdje scheef hield.

„Mijn stompzinigheid is zeker oorzaak, dat ik uwe bedoeling niet vat,” zei de Lisle koel.

„Zijt ge niet luitenant de Lisle van het 16e regiment lichte dragonders?”

„Dat zijn de namen van mijn regiment en mijzelf, senorita, hoewel ik niet begrijp hoe deze U bekend zijn.”

„En misschien vergis ik mij,” vervolgde zij, „maar ik verkeerde in de meening, dat luitenant de Lisle van het 16e regiment lichte dragonders een speciale opdracht van generaal Erskine voor de Markiezin had.”

„Dat is zeer zeker het geval, maar....”

„Maar wat Senor,” vroeg het meisje hem door haar lange zijdeachtige wimpers aanziend.

„Ik ben een gevangene en ik kan het denkbeeld niet van mij af zetten dat....”

„Ja, wat?”

„Dat de Markiezin schuld heeft aan mijne gevangenneming.”

„Maar de boodschap welke gij moest overbrengen, Senor?”

„Ik begrijp niet hoe gij weet dat ik een boodschap moest overbrengen.”

„Ik spreek slechts in naam der Markiezin,” zei het meisje.

„Onder bijzondere omstandigheden zou het overbrengen van deze boodschap gevolgen met zich slepen, die nu achterwege moeten blijven en dat is de reden waarom ik deze niet wensch over te brengen.”

„Maar waarom moeten deze gevolgen uitblijven?”

„Om de reden die gij reeds kent, Senorita. Omdat ik een gevangene ben.”

Het meisje keek hem een oogenblik glimlachend aan. Toen zeide zij „Gesp uw zwaard aan, Senor de Lisle.”

Hij gehoorzaamde haar machinaal.

„Kom nu mee.”

Hij volgde haar naar de deur — de schildwacht was verdwenen.